

Ösvények

„Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas a kapu és széles az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.” (Máté 7/13-14)

Az emberek többsége keresi az utat a boldogság felé. Én találtam pár ösvényt, melyek engem elvezettek erre az Útra. Minden egyes ösvény az igazság egy pici darabkájának a felfedezése volt számomra. És ezek az apró felfedezések örömmel és csodálattal töltöttek el. Ám hiába voltam rajta az Úton, azt tapasztaltam, amit Jézus mondott a fenti idézetben: keskeny, az az út, ami az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják. Boldogságomat és örömeimet beárnyékolta, hogy mások körülöttem boldogtalanok. Ezért szerettem volna őket is elvezetni ide. Szerettem volna másokkal is megosztani ezt az élményt. Mert az Isten útján járni csodálatos. A bökkenő csak az, hogy nem könnyű rajta maradni. Nekem sem sikerül mindig. De annak, aki már egyszer rálépett erre az Útra, állandó vágya, hogy ismét megtapasztalja, újra ráléphessen, s minél több időt tölthessen ott. Mert az igazi boldogságot csak Isten Útján tapasztalhatjuk meg. A világ nem kínálhat semmilyen múlandó boldogságot, ami felérhetne ezzel.

Ezért ajánlom ezt a kis elmélkedéssorozatot azoknak, akik keresik az Igazságot. Azt a nagybetűs Igazságot, ami egyedül képes minket tartósan boldoggá tenni.

Az evangélium, ami magyarra fordítva örömhírt jelent, számomra valóban a boldogságról szól. A felületes szemlélő számára tragédia lehet Jézus kereszthalála, s egy próféta életének szánalmas kudarcát tükrözheti. Ha azonban rászánjuk az időt, csodás szirmokként bontakozik ki az örömhír, mely szabadságot, szeretetet, s sok más csodás gyümölcsöt hozhat az életünkbe.

Mi az Igazság?

„Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.” Pilátus így szólt hozzá: „Mi az igazság?” (János 18/37-38)

Jézus és Pilátus párbeszédében kulcskérdést boncolgatnak. Őszintén szólnak: Jézus tisztában van az Igazsággal, Pilátus nem. Amikor Isten Útjára akarunk eljutni, az Igazság keresése kell, hogy legyen az első dolgunk.

Tegyük fel mi is magunknak is a kérdést: Mi az igazság? Vagy felteszem a kérdést másképp: Mi a valóság? Sokféle válasz létezik erre.

Vannak emberek, akik tudják az igazságot. Nekik már senki nem tud beszélni az Igazságról, mert ők már megtalálták, tisztában vannak vele. Isten megtette nekik végső, nagy kinyilatkoztatását, tehát nekik már semmi újat nem lehet mondani. Vagy éppenséggel megnézték távcsővel az égboltot, s mivel sehol nem látták a mennyországot, meggyőződtek róla, hogy az nincs is. Őket lehetetlenség meggyőzni arról, hogy az Igazságnak még a legnagyobb szentek is csak töredékét tapasztalták meg.

Aztán vannak, akiket nem is érdekel az igazság. Ők a túlélésért hajtanak. A mindennapok gondjai olyannyira lefoglalják őket, hogy ezzel már nem érnek rá foglalkozni.

Csak az profitálhat valamit is bármilyen írásból, aki keresi az igazságot. De ugyanez érvényes az élet más dolgaira is. El lehet olvasni százszor a Bibliát, a Koránt, vagy más bölcs írást, ám ha semmit sem profitál belőle az olvasó, mit sem ér vele. Mindig megmosolyogtat, ha valaki azzal dicsekszik, hogy kiolvasott egy könyvet. Mert ilyenkor kérdésessé válik, hogy csak az intelligenciáját akarja-e fitogtatni, vagy volt az írásnak valamilyen mondanivalója számára. Egész más a helyzet, amikor valaki így kezdi: –A múltkor azt olvastam egy könyvben (újságban, lapban)... – és kifejti, hogy mit üzent számára az írás. Ha már tudott idézni

belőle, akkor az megérintette. Akkor már használt neki, épült belőle, mert úgy olvasta, hogy kereste az igazságot.

A valóság kereséséhez azonban meg kell állni!

A civilizált ember rohan. Az élet számára egy halálos kór. Már csak pár évtizede van vissza. A legifjabbak sem számíthatnak száznál többre. Gyorsan „élni” kell hát! A civilizált ember autóval száguld, repülővel siklik el az égen. Nincs idő nézelődni, szemlélődni, gyönyörködni. A civilizált ember telefonál. Nincs idő elmenni, felkeresni, beszélgetni. A civilizált ember TV-t néz. Életeket él át, sorsokkal azonosul. Nincs idő a saját életet élni, inkább más képzeletbeli történeteken átsuhanni, kevesebb beleéléssel. Látszólag kevesebb lelki sérüléssel. A civilizált ember fogyaszt. De nincs idő a tárgyakat megnézni, kiélvezni, kihasználni. Gyorsan be kell szerezni az újabbat, a jobbat, s a régit lecserélni! Nincs idő szerelőhöz, szervizbe, vagy cipészhez menni. Inkább kidobni, eladni, újat, jobbat venni. Vágyakozni, tervezni, megvalósítani, aztán újabb célok és újabb tennivalók. Mindhalálig. Nincs megállás: forog a mókuskerék. Bolond aki kiszáll! Nem normális! Eszement aki megáll, mert lemarad, kimarad valamiből, nem ér el valamit! Ez lett a világ.

*„Sőt, azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszégyenítse a bölcseket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlenek, hogy megszégyenítse az erőseket:”
(1 Korintus 1/27)*

Az Ige arra buzdít minket, hogy bátran legyünk bolondok és nézzünk szembe a világ sürgető „bölcességével”. Aki az igazságot keresi, megáll hát. Hogy mi készíti az embert a megállásra, arról szó lesz még. Egy biztos: erőnek erejével, vagy szép szavakkal senkit sem lehet megállítani. A rohanó ember nem keresi a valóságot, mert azt hiszi, hogy abban él, éppen azt éli. A kereső megáll: kilép a múlt emlékeiből és a jövő terveiből. Észreveszi a jelent. A valóság ugyanis csak a jelenben található meg. Isten igazsága körülvesz minket. És ha a rohanó embernek sikerül belépnie a jelenbe, akkor

észrevesz valamit. Akkor meglát valamit. De ezt a valamit nem lehet szavakkal leírni. Csak megtapasztalni lehet.

Van egy regény: Az emlékek őre. Egy fiúról szól, aki egy olyan világban él, amiben a sablonosra formált emberek nem látnak színeket. Am ezzel a fiúval nem stimmel valami. Egyszer csak látni kezdi a színeket. Olyan dolgokat, amit nem tud elmondani a többi embernek és képtelen elmagyarázni. Aki fekete-fehérben látja a világot, annak hiába mesél a színek csodájáról. Pedig a színek körülvesznek minket. Valami ilyesmi történik azzal, aki megáll: látni kezd valamit. Többet, mint a színeket. A valóságot. És ez leírhatatlan. Képtelenség. Mint a tevének átmenni a tű fokán.

„Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.” Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbenek, és így szóltak: „Akkor ki üdvözülhet?” Jézus rájuk tekintett és ezt mondta nekik: „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.” (Máté 19/24-26)

Ahogy Jézus az Isten országába való bejutást említi, nekem önkéntelenül is a boldogság jut az eszembe. Mert aki boldog, akkor az a Magyar mondás szerint a mennyek országában érzi magát. Am a tartós boldogságra másokat eljuttatni ugyanúgy nehéz, mint a tevének átjutni a tű fokán. Lehetetlen vállalkozásnak tűnik. Így hát sem én, sem más nem vezethet el senkit a valósághoz, csak maga Isten. De Isten felhasználhat minket arra, hogy elvezessen másokat az igazsághoz. Am mi magunk az igazságnak még csak egy részét látjuk. Sokszor azt is homályosan, mint ahogy Pál apostol írja:

„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten.” (1 Korintus 13/12)

A múltkoriban ment előttem egy furcsán öltözött lány. Hosszú haja a vállánál is tovább ért. Aztán elfordult és csak akkor láttam meg, hogy fiú. Pontosan ennyit fognak fel az érzékszerveink a valóságból. De ha már nem csak nézünk, hanem látunk is, az egész

más! Ha már nem csak hallunk, hanem hallgatunk is, az más! Akkor a valóság kezd formát öltetni körülöttünk. Bármire tekintünk, nem láthatjuk minden oldaláról. Csak a halott ember láthat tisztán. Ő pedig nem jöhet vissza, hogy elmesélje. Az X akták című filmsorozatnak kétségkívül egyetlen nagy tanulsága volt: „Az igazság odaát van”. És hozzáteszem: Jézuson kívül senki más nem jött vissza, hogy beszéljen róla. Márpedig vakoknak a színekről mesélni nem volt könnyű feladat. Bolondság volt az is. De Ő tudta: „Istennél minden lehetséges.”

„E világ bölcsessége ugyanis bolondság az Isten előtt. Mert meg van írva: „Mégfogja a bölcseket ravaszságukban”, aztán ez is: „Az Úr tudja, hogy a bölcsek gondolatai hiábavalók.” (1 Korintus 3/19-20)

Vágyakozás

De hogyan léphetünk olyan ösvényre, mely a valósághoz vezet? Mit kell tennünk, hogy megtapasztaljuk azt? Mit tehet a hal, hogy meglássa a vizet? Vagy a madár, hogy lássa a levegőt? Vágyakozni kezd utána és keresni kezdi. Még akkor is, ha ott van körülötte, benne él. Az ember elkezd könyvet olvasni, vagy éppen átél valamilyen élményt. És a valóság kibontakozik előtte. Isten útjai kifürkészhetetlenek, s a szél ott fúj, ahol akar. Világosan látni pedig kegyelem. Erőlködni pedig felesleges. Annak csak nyögés lesz a vége!

A valóság aktív megelézéséhez az embernek áldozatokat kell hoznia. És ez nem könnyű feladat. Hiszen ki ne hajlana rá, hogy kényeztesse a testét, amennyire körülményeitől csak lehetséges. És ez elriasztja a kereséstől azokat, akikben kicsi a vágyakozás. Holmi megfoghatatlan, megmagyarázhatatlan lelki élményekért lemondani a megfogható, elérhető konkrét dolgokról, testi élvezetekről. Különösen, ha az ember ki van éhezve. Az ösztönember elsődleges célja pedig a kielégülés, a jóllakás. Nehéz üres hassal az igazságra figyelni, de tele hassal még nehezebb.

„Jézus ekkor odahívta tanítványait, és így szólt: „Szánakozom a sokaságon, mert már három napja vannak velem, és nincs mit enniük; éhesen pedig nem akarom őket útnak engedni, nehogy kidőljenek útközben.” Tanítványai így válaszoltak: „Honnan volna a pusztában annyi kenyérünk, hogy jóllakassunk ekkora sokaságot?” Jézus megkérdezte tőlük: „Hány kenyereitek van?” Ők így feleltek: „Hét, és valami kevés halunk.” Erre megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre, azután vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adott, megtörte és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. Mindnyájan ettek, és jóllaktak, azután összeszedték a maradék darabokat hét tele kosárral. Négyezer férfi volt, aki evett, az asszonyokon és gyerekeken kívül.” (Máté 15/32-38)

Isten tisztában van azzal, hogy vannak testi vágyaink. És ami hasznunkra van, azt ki is elégíti. De az ösztönt nem lehet befogni. Mindig újra és újra előjön, akárhányszor elégítik is ki. Fontos tehát a test kívánsága, de ha a lélek kezd el sóvárogni bennünk lelki táplálék után és azt testi örömmel nyomjuk el, bizony messze járunk a keskeny ösvénytől.

A vágyakozás az igazság után, a vágy a valóság megismerésére, olyan hajtóerő, amit nem lehet anyagi dolgokkal kielégíteni. Ez a tiszta szellemi vágy csak szellemi eszközökkel tölthető be. És csak az ember képes szellemi lenni az egész élővilágban. Ezt evolúcióval már nem lehet megmagyarázni. Mert mitől képes az ember imádkozni, bűntölni, alkotni, szeretni? Ez nem a génjeiben van, hanem valami sokkalta többen.

És aki vágyakozik a szellemi táplálékra, Isten csak azt képes betölteni. Aki tele van elképzelésekkel, elvárásokkal és ragaszkodással, az ugyanúgy kielégíthetetlen, mint ahogy egy tele pohárba nem lehet több vizet önteni! Akárhogy izzik körülötte a Szentlélek, az élményt nem tudja továbbvinni a mindennapokba! Hányan küszködnek ezzel! Mert bár elmennek közösségbe, szentmisére, vagy istentiszteletre, s ott jól is érzik magukat, a hétköznapjaikban olyan száraz tapló módon viselkednek, mint aki sosem hallott Krisztusról. Hogy miért? Mert tele vannak a világgal.

Aki bármit is kapni akar Istentől, először le kell, hogy tegye a ragaszkodásait, elképzeléseit és elvárásait! Azután már lesz hely a szellem kelyhében Isten Lelkének is! Akkor már be tudja tölteni Isten a vágyakat! Addig nem! És amit akkor kap az ember, azt már magával viheti. Azt már önheti gazdagon másokra, mert a szeretet annál több lesz benne, minél többet ad.

És ha ezt megértjük, beláthatjuk, hogy sok ember miért nem fogad be egyetlen betűt sem az Igéből. Mert már egy kis hely sincs benne Istennek. Csak azt lehet Isten felé vezetni, aki üres. Jézus úgy mondja Lélekben szegény. És lám: „*Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.*”(Máté 5/3)

Imádság

Az igazságra vezető egyik út a tudatosság. Mikor az ember elkezd élni és nem csak létezik. Amikor tisztában van a körülötte zajló dolgokkal, s azoknak nem tulajdonít feleslegesen nagy jelentőséget.

A másik út, mikor az embernek elege lesz a világból. Akkor megpróbál felébredni belőle. Elkezdi keresni az anyagon túli valóságot. És talál valamit. Aztán elkezd imádkozni és megtapasztal valamit. És ez leírhatatlan és elmondhatatlan. És csak akkor ér valamit, ha az ember bensőjéből fakad. Csak úgy imádkozni, vagy csak úgy tudatosan élni nem sokat ér. Az csak egy jógyakorlat, vagy éppen aerobik Józsival. Egy elterelő hadművelet az igazságról.

Az imádságot mások meditációnak, elmélkedésnek nevezik. Minden vallásban nagyon fontossá vált a lelki felkészülés. Az ember ugyanis több, mint állat. Mikor önmagára ébred, attól a perctől kezdve keresi az Istent. Az imádság egy kísérlet a valóságra való kilépésre. És ha sikerül, erre is rá lehet szokni. Mert ez leírhatatlan. Ez egy csodálatos kaland. És mindenkinek lehetséges. Legfeljebb még nem sikerült. Az ima (vagy nevezd ahogy akarsz, ugyanis nem az elnevezés számít, hanem az hogy mit teszel) nélkül, nincs lelki fejlődés. De van, hogy az imádság nem ima.

Sajnos jómagamnak is nagy gyakorlatom van az ál-imádságban. Ez úgy zajlik, hogy leülök, megpróbálok elcsendesedni, de a gondolataim csak a múltban, vagy a jövőben járnak. Rágódok meg nem változtatható dolgokon, vagy tervezetek dolgokat, melyek a jövőben lesznek. És így az imádságra, a jelen valóságára szánt időm, a látásra szánt időm megszűnik. Kilépek a valóságból és élem a vakok életét, látszólag naponta imádkozva, de ez csak odaszánt idő, mely egyre rövidebb és nehezebb lesz. Már-már értelmetlen. Igazából imádkozni csak a jelenben lehet. Istennel a mostban találkozhatok, legyen imádságom csendes szemlélődés, vagy gitáros dicsőítés.

Vak vezet világtalant

„A kígyó ravaszabb volt a föld minden állatánál, amit az Úristen teremtett. Ezt mondta az asszonynak: „Valóban mondta Isten, hogy nem ehettek a kert valamennyi fájáról?” Az asszony így válaszolt a kígyónak: „A kert fáinak gyümölcséből ehetünk. Isten csak a kert közepén álló fa gyümölcséről mondta: Ne egyetek belőle, ne érintsétek, nehogy meghaljatok.”

Erre a kígyó így beszélt az asszonyhoz: „Semmi esetre sem fogtok meghalni. Isten jól tudja, hogy amely napon abból esztek, szemetek felnyílik, olyanok lesztek, mint az istenek, akik ismerik a jót és a rosszat.” Az asszony látta, hogy a fa élvezhető, tekintetre szép, és csábít a tudás megszerzésére. Vett tehát gyümölcséből, megette, adott férjének, aki vele volt, és az is evett belőle. Erre felnyílt a szemük, észrevették, hogy meztelenek. Fügefa leveleket fűztek össze, és kötényt csináltak maguknak. Azután meghallották az Úristen lépteit, aki a nappali szellőben a kertben járkált. Az ember és az asszony elrejtőztek az Úristen elől a kert fáinak között. De az Úristen hívta az embert és így szólt hozzá: „Hol vagy?” Ő így válaszolt: „Hallottam lépteidet a kertben, s félttem, mert meztelen vagyok, tehát elrejtőztem.” De ő így szólt: „Ki adta tudodra, hogy meztelen vagy? Ettől a fáról, amelyről megtiltottam, hogy egyél?” Az ember így válaszolt: „Az asszony adott a fáról, akit mellém rendeltél, azért ettem.”

Az Úristen megkérdezte az asszonyt: „Mit tettél?” Az asszony így felelt: „A kígyó vezetett félre, azért ettem.” Az Úristen így szólt a kígyóhoz: „Mivel ezt tetted, átkozott leszel minden állat és a mező minden vadja között. Hasadon csúszol, és a föld porát eszed életed minden napján. Ellenkezést vetek közed és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba.” Az asszonyhoz pedig így szólt: „Magsokasítom terhességed kínjait. Fájdalmak közepette szüled gyermekeidet. Vágyakozni fogsz férjed után, ő azonban uralkodni fog rajtad.” Az embernek ezt mondta: „Mivel hallgattál az asszony szavára és ettől a fáról, jóllehet megtiltottam, hogy egyél róla, a föld átkozott lesz miattad. Fáradsággal szerzed meg rajta táplálékodat életed minden

napján. Tövist és bojtortjánt terem számodra. A mező füvét kell enned. Arcod verítékével eszed kenyeredet, amíg vissza nem térsz a földbe, amiből lettél. Mert por vagy és a porba térsz vissza.” Az ember Évának nevezte feleségét, mert ő lett minden élő anyja. Az Úristen pedig bőrből ruhát készített az embernek és feleségének, s felöltöztette őket.

Azután így szólt az Úristen: „Lám, az ember olyan lett, mint egy közülünk, ismer jót és rosszat. De nem fogja kinyújtani kezét, hogy az élet fájáról is vegyen, egyék és örökké éljen!”

Ezért az Úristen eltávolította az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből lett. Amikor az embert elűzte, az Éden kertjéből keletre odaállította a kerubokat és a fenyegető tüzes kardot, hogy őrizzék az élet fájához vezető utat.” (Teremtés 3/1-24)

Ez egy nagyon fontos rész ahhoz, hogy megértsük, mi folyik valójában. A sátán, aki nem nézte jó szemmel az ember jelenlétét, rávette a bűnre. Talán csalódott is volt egy kicsit, hogy Isten nem tette el az embert láb alól. Akkor talán visszaállt volna a „rend”. Isten azonban mást tett. Megengedte az embernek a szenvedést. És ez szükségszerű volt. Mindjárt meglátjuk, hogy miért.

Ugye azt olvastuk, hogy amikor Ádám és Éva evett a gyümölcsből, felnyílt a szemük és észrevették, hogy mezítelenek. Mert azelőtt nem látták? Vagy addig vakok lettek volna? Nem! Nagyon jól láttak azelőtt is. Csak nem úgy! Az első bűn következménye a testi látás megszerzése. A jó és a rossz látása, amivel azelőtt nem rendelkeztek: és ők rögtön úgy gondolták, hogy a mezítelenségük rossz. Már nem látták tovább az emberi testet csodálatosnak, gyönyörűnek, Isten teremtményének, hanem úgy „látták”, hogy nem tökéletes. Egyes részeit jobb eltakarni. Nem látták tovább tisztán a valóságot. A teremtett ember szellemi látásának helyén megjelent a testi látás. És a szellemi szemünk vakságra lett ítélve. Nem véletlenül fényhozó a sátán, hiszen e világ fényeivel elvakítja lelki szemünket. És ezzel a vaksággal lépett az ember életébe a félelem is, ami miatt el akart rejtőzni Isten elől. A félelem megjelenése tehát egybeesik a testi látás megjelenésével. Erről fontos, hogy tudjunk.

Az ember azóta sem lát tisztán. Szellemi szemét behunyva, e világ fényeitől elvakulva alszik. Sokan egész életüket végigalusszák, mit sem tudva arról a csodálatos világról, ami körülveszi őket.

Amikor jól alszom és kellemeset álmodok, nem is akarok felébredni. Folytatnám tovább az álmot, amit addig álmodtam. A lakodalmi ebédet, a sikeres üzletet, a gazdagságot, a fantasztikus utazást, vagy kalandot. Eszem ágában sincs felébredni. Ha valaki megbök, hogy ébredjek már fel, inkább ráordítok félálomban, hogy hagyjon már békén és alszom tovább. De ha rémálmaim vannak, én magam vágyom az ébredésre, akkor megköszönöm annak, aki felébreszt.

Isten a valóság boldogságát szánja nekünk. Ezért fel akar minket ébreszteni. Azóta, hogy az első emberpár bűnbe esett. Ez az eredendő bűn: a vakság. Ezzel minden embernek meg kell küzdenie. Van aki magától keresi az ébredést, de a legtöbben csak akkor, mikor a szenvedés belép az életükbe. Ezért volt szükségszerű a szenvedés. Mert a legtöbb ember e nélkül képtelen az ébredésre. És sokan még így sem! Inkább átkozódnak, bosszút állnak és a sátán nagy örömeire alszanak tovább fogvicsorgatva, keményen. Ha megbököd őket, hogy ébredjenek fel, lelőnek, leszűrnak, vagy valami hasonló.

„Ne adjátok a kutyaúknak azt, ami szent, gyöngyeiteket se dobjátok a disznók elé, mert eltapossák lábukkal, azután megfordulnak, és széttépnek titeket” (Máté 7/6)

Érdekes megfigyelni az egész kicsi, 1-2 éves gyerekeket. Akiket még nem vakított el teljesen a világ. Olyan örömmel csodálkoznak rá a világ dolgaira, amilyennel a felnőtt nem képes. Ilyenkor elgondolkodom attól, vajon megfertőzte-e őket az áteredő bűn? Vajon a keresztségben nyertek-e ilyen tiszta látást? Aztán egy perc múlva a kicsi már ordít is, mert nem akarom a kezébe adni a láncfűrészt. Naná! Hát nem látja, hogy milyen veszélyes? Nem! Akkor most lát, vagy sem? Mintha láthatatlan háború folya. És folyik is!

A világban tehát ott van a szenvedés. És láthatjuk, hogy az emberek többsége inkább tovább alszik. És ez az ószövetségben is így volt. Az ember akkor sem volt jobb, mint ma, de ma sem jobb, mint akkor. Ezért adta Isten az embernek a törvényt a Sínai hegyen. Mert látta, hogy a vak ember szüntelenül fálnak megy. Aztán meg több kárt okoz, mint hasznot. A Tízparancsolat: mintegy fehér bot az ember kezébe. Mert minden eszközzel azt szerette volna elérni, hogy az ember szabad legyen.

„Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kivezettelek Egyiptomból, a szolgaság házából.” (MTörv 5,6)

De a vak ember a fehér bottal sem nyerte vissza a látását. Talán nem ment neki annyi fálnak, de ez is kétséges: Nézzük a következő jelenetet:

„Az Úr így szólt Mózeshez: „Siess, menj le, mert vétkezett a nép, amelyet kihoztál Egyiptomból.

Hamar letértek az útról, amelyet előírtam nekik. Öntött borjút csináltak maguknak, azt imádták, áldozatot mutattak be előtte, és így beszéltek: Izrael, ez a te istened, aki kihozott Egyiptomból.”

Az Úr még ezt mondta Mózesnek: „Látom jól, hogy keménynyakú nép ez, engedd, hadd gyűljön fel ellenük haragom, hadd töröljem el őket, és téged teszek nagy néppé.”

Mózes imája

Mózes igyekezett kiengesztelni az Urat, az Istent, s így szólt: „Uram, miért lobbannál haragra néped ellen, amelyet nagy hatalommal és erős kézzel hoztál ki Egyiptomból?

Az egyiptomiak nemde megállapítanak: csalárdul kivezette őket, hogy a hegyek között megölje és eltörölje a föld színéről? Lohadjon le tehát haragod és vond vissza a csapást, amellyel a népet sújtani akarod. Gondolj Ábrahámra, Izsákra és Jákobra, a szolgálidra, akiknek megesküdtél magadra, és akiknek megígérted: utódaitokat úgy megsokasítom, mint az ég csillagait, s azt az egész földet, amelyről beszéltem, utódaitoknak adom, hogy az övék legyen örökre.”

Erre az Úr visszavonta a csapást, amellyel népét megfenyegette.
(Kivonulás 32/8-14)

És az ószövetség népe továbbra is bizonytalanul használta a fehér botot, a törvényeket. Sokszor falnak ment, eltávolodott Istenétől. És Isten látta, hogy a szenvedés és a törvény még mindig kevés. Az ember a szenvedéssel sem akar látni, de a törvény mellett is bűnt követ el. Elvehette volna az ember szabad akaratát, de sosem tette és sosem teszi meg. Inkább elpusztítja a testét. A szabad akarat és a szenvedés pedig sok szörnyűség forrása lett a földön. Látnunk kell emögött a sátán folyamatos munkáját. Ő szüntelenül arra törekszik, hogy elveszejtse az embert.

„Józanok legyetek és vigyázzatok. Ellenségeitek, a sátán, ordító oroslán módjára ott kószál mindenütt, és keresi, kit nyeljen el.”
(1Pét 5,8)

Miután az Úr látta, hogy a fehér bot is kevés, küldött az emberek közé prófétákat. Az is kevés volt. Látta, hogy az ember leginkább szeretetnek van híján. Elküldte hát Fiát ide a Földre.

„Halljatok egy másik példabeszédet. Volt egy gazda, aki szőlőt telepített. Bekerítette sövényvel, belül pedig sajtót ásott és őrtornyot épített. Aztán bérbe adta a szőlőt műveseknek, és elment idegenbe. Amikor eljött a szüret ideje, elküldte szolgálait a szőlőművesekhez, hogy szedjék be a termést. Ám a szőlőművesek nekiestek a szolgálaknak. Az egyiket megverték, a másikat megölték, a harmadikat megkövezték. Erre más szolgálakat küldött, többet, mint először, de ezekkel is úgy bántak. Végül a fiát küldte el hozzájuk, mert azt gondolta: A fiamat csak megbecsülik. De amikor a szőlőművesek meglátták a fiút, így biztatták egymást: Itt az örökös! Gyertek, öljük meg, és mienk lesz öröksége. Nekiestek, kidobták a szőlőből és megölték. Amikor majd megjön a szőlő ura, vajon mit tesz a szőlőművesekkel?”

„A gonoszokat a gonoszok sorsára juttatja, szőlejét pedig más bérlőknek adja ki bérbe, akik idejében beszolgáltatják a termést.”

Erre Jézus azt kérdezte: „Sose olvastátok az Írásban: A kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkövé lett. Az Úr tette azzá, s ez csodálatos a szemünkben. Ezért mondom nektek, hogy elveszik tőletek az Isten országát, s olyan nép kapja meg, amely megtermi gyümölcsét. Aki erre a kőre esik, összezúzza magát, s akire rázuhan, azt szétmorzsolja.” E hasonlatokat hallva a farizeusok és az írástudók megértették, hogy róluk beszélt. El akarták fogni, de féltek a néptől, mert prófétának tartották. (Máté 21/33-46)

És a vak embernek ez is kevésnek bizonyult. Elgondolkodom azon, vajon meddig tart Isten türelme fölöttünk? Miért nem pusztítja el az embert, aki képtelen arra, hogy jól viselkedjen. Aki szüntelen arra törekszik, hogy kielégítse ösztöneit, s ilyenkor nem több bármelyik állatnál? Miért szentel meg minket Isten továbbra is azzal, hogy belénk leheli az Ő éltető leheletét? Érdemes volt ezért a Fiát feláldozni? Isten határtalanul szeret minket. Képtelenek vagyunk felfogni szeretetének mélységeit.

Jézus áldozata nem volt értelmetlen. Ezzel az áldozattal fizette ki azt a váltságdíjat, ami alapján a sátán igényt tartott az emberi lelkekre. A szellemi harc Isten győzelmével ért véget, illetve Isten győzelmében folyik még ma is. Bár tudjuk, hogy az ördög ma is keresi az áldozatokat és a szellemi harc nem ért véget (ennek jeleiről még lesz szó), a boldogság és a Mennyek országa itt van körülöttünk. Kinyithatjuk rá a szemünket, vagy álmodhatjuk tovább az életünket látszólagos sikereket és örömeiket elérve.

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg és ahol a tolvajok nem ássák ki, és nem lopják el. Mert ahol a kincséd van, ott lesz a szíved is.” (Máté 6/19-21)

Felkentek

Aki úgy gondolja, hogy már megtalálta az igazságot és nincs szüksége további keresésre, az nagy csapdába került. Az ilyen embereket nehéz meggyőzni arról, hogy esetleg tévedhetnek. Pedig ők sem jártak még odaát, hogy „látták” volna a valóságot. Gyakran járnak így azok a közösségek, akik megtapasztalják a Szentlélek erejét.

„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben üztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” (Máté 7/21-23)

Mi az ami hiányzott belőlük? A szeretet! Isten úgy tűnik a kicsinyek kedvéért a méltatlanokba is elküldi Lelkét a hitük miatt, de jutulomra nem számíthatnak ezért odaát. Maga a hit még nem jelent látást és szeretetet! És üdvösséget sem. Szokták mondani, hogy a sátán is hisz. Aki találkozott már a varázslás, jóslás, vagy hasonló démonok által megszállt emberekkel, az tudja, hogy a gonosz lelkek is képesek hasonló tettekre, még ha nincs is akkora erejük. És nekik sincs szükségük szeretetre. A Szentlélek úgy tűnik képes azokat is felhasználni, akikben nincs szeretet. Azok iránti szeretetből, akiknek a prófécia, ördögűzés, vagy csoda szól.

Ha valaki tehát szeretet nélkül él a Lélek erejével, az sok veszélyt rejt magában. Bölcs tanítók, akik földig alázzák a segítőiket, gyógyítók, akik uralkodnak környezetükön. Sokan láttunk már ilyeneket. De ha nem, akkor láttuk azt, aki hallotta. Ezeket az embereket jelek veszik körül, de a szeretet helyett félelem uralkodik a környezetükben. Aztán ha az egyik felébred a tanítványaik közül, észreveszi a félelmet a szemekben, s netán még szólni is merészkedik emiatt, azt kiközösítik, elüldözik. Az meg azt hiszi, hogy rosszat tettek vele, pedig éppen ezzel tették szabaddá.

De fordítva is igaz: aztán jön egy igazi próféta és a nép csak úgy megszokásból meglincseli. Mert ők láttak már ilyent és tudják, hogy mivel jár ez. A másik is gonosz volt, akkor ez is az lesz! A másik is betegeket gyógyított, akkor ez is ugyanúgy kihasználja a híveket. Jobb most eltenni láb alól, mielőtt késő nem lesz. Ezért beszél Jézus annyit az ítélkezők ellen. Az irigyeikről meg már a tízparancsolatban is szó esik.

Savanyoghatunk az elnyomó felkenteken, akik képesek élni a Lélek erejével, mert van hitük hozzá, de nincs értelme. Sajnos nagyon kevés az olyan ember, akinek van elég hite ahhoz, hogy a Szentlélek engedje áramlani. Másrészt az ítélkezés nem a mi dolgunk. A legnagyobb bűnök közé sorolja Jézus azt, ha valaki a Szentlélek ellen vét. Nem ítéletjük meg senkiben a Szentlélek munkáját!

„Ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek! Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek; és amilyen mértékkel mérték, nektek is olyannal mérnek.”(Máté 7/1-2)

Imaformák

Ha imaidőmet a valóságban töltöm, rájövök, hogy egyes imaformákat nem jól használtam. Megváltozhat a hozzáállásom a könyörgéshez és a közbenjáráshoz is. Esetleg rájövök, hogy mindkettőt rosszul gyakoroltam eddig. Mert ezek nem feltétlenül a jelenben zajlanak. Természetesen a szükségét szenvedő ember kell, hogy kérjen. De ennek a kérésnek is a jelenben kell történnie. Például az „Add Uram, hogy nyerjek a lottón!” kérések elhangozhatnak több száz ember szájából is, ám ennek jövőbeli kimenetele és beláthatatlan következményei miatt Isten nem hajlik a kérés teljesítésére. Persze nem lehetetlen, hogy megteszi. De ahogy a szülő sem adja a kisgyerek kezébe a kenyérvágó kést, úgy Ő sem ad olyasmit a kezünkbe, amit kérünk ugyan, de a pusztulásba vinne. Az épeszű szülő kerek percc megtagadja az ilyen kérést. Az engedékeny meg a sebésznél köt ki. De ha a gyermek olyasmit kér, ami javára szolgál, milyen örömmel adja meg a szülő. Ha az ember minden lehetőségét latba veti szeretteinek érdekében, mennyivel inkább igaz ez Istenre.

„Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek és megnyittatik nektek. Mert az aki kér, mind kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak megnyittatik. Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, vagy ha halat kér, kígyót ad neki? Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?” (Máté 7/7-11)

Akkor mi a probléma a közbenjárással? Nem a közbenjáróknál látom a problémát, hacsak a szolgálatot nem szeretet nélkül végzik, hanem azoknál, akik a közbenjárást kérik. Sok karizmatikus közösségben működik olyan közbenjáró szolgálat, melyben a szükségét szenvedők kérhetnek imádságot testi, vagy lelki bajaikért. Sokan meggyógyulnak, sokan viszont nem. Pedig ketten, vagy hárman összejöttek Jézus nevében. Akkor mi a probléma? Az igében azt olvashatjuk, hogy Isten akkor teljesíti a kérést, ha az jó!

Isten nem teljesít minden kérést!! Csak azt, ami az illetőnek az üdvösségére szolgál! Még akkor is, ha az egy gyógyulás.

Sokan úgy kérik Isten segítségét, hogy maguk nem tettek meg mindent. A Szentlélek sokszor figyelmezteti is erre az embereket, de gyakran süket fülekre talál. Ha egy diák úgy akar megírni egy dolgozatot, hogy nem készült rá és írás előtt így fohászkodik: „Segíts meg uram, hogy jó dolgozatot írjak!” , meg is hallja Isten feleletét: „Segíts magadon, majd akkor én is megsegítelek!” Tedd meg, ami tőled telik. A többit pedig rábízhatsz Istenre! Ő tudja, hogy mire van szükséged az üdvösséghez! Jobban, mint bárki más! Akkor ne légy csalódott, ha nem teljesül a kívánságod. Kérd bizalommal az Atyát, s légy benne biztos: ami javadra szolgál, azt meg fogod kapni!

Na de mi a helyzet azokkal a kéréseinkkel, amikben biztosak vagyunk, hogy jók? Miért nem ad a lelki javakból? A türelemből, a jóságból, a szeretetből és a többi mennyei kincsből?

Hát hova töltsöm? – teszi fel a kérdést az Úr. – Hiszen a lelked kelyhe tele van! Előbb öntsd ki a ragaszkodásaidat, söpörd ki az elképzeléseidet és takarítsd el az elvárásaidat! Utána tudok tölteni az üres helyre a Lelkemből!

Amíg a világ tölti be az életed, Isten lelke nem tud beköltözni, bárhogy is ordibálj a szentebbnél szentebb kívánságaiddal. Előbb tedd meg, amit megtehetsz! Tedd le a zsákot, amit cipelsz!

Ébredés

Sokan úgy gondolják, hogy az Ő útjára lépni, más szóval felébredni veszélyes. Elveszi mindazt, ami eddig fontos volt számunkra és olyasmit fog adni, aminek nem örülünk, vagy nem szeretnénk. Ez azonban az Isten kilétének erős félremagyarázása! Mi sem áll távolabb Tőle, mint hogy olyasmibe kényszerítsen minket, amiben nem leljük örömünket. Látjuk azonban, hogy a keresztények szenvednek. A legrendesebb embereket szólítják el a Mennyei hazába, másokat súlyos, hosszan tartó betegségek gyötörnek. Pedig Isten követői. És akkor ordíthat a pogány: Jaj, jaj, nem akarok keresztény lenni! Nem akarok vértanú lenni! Nem kérek a szenvedésből! Fordítsuk csak le: Nem akarok felébredni! A jó álmaimat akarom álmodni! Nem akarok boldog lenni!

Edith Stein életéről néztünk egy filmet gimnazista gyerekekkel. Ugyebár egy vértanúról van szó. Hát lássuk be igencsak megszenvedett, míg végre magához szólította a Mindenható. Nem kívántam ezen a módon felébredni! És láttam a gyerekeken, hogy ők sem. Talán egypárnak sikerült is elvenni a kedvét a kereszténységtől. Vagy ha ezt nem, de azért nagyobb óvatossággal haladni a keskeny ösvényen. Pedig Edith Stein tényleg Isten szavát követte és jól tette amit tett. Akkor hát miért is jó kereszténynek lenni?

Nagyon meg kell tudakoznunk Istentől az imáinkban, hogy mi az amit valóban szeretne tőlünk! Egy dologban biztos vagyok: az nem a szüntelen lemondás és szenvedés. Az Ő útja tele van szépséggel, örömmel és boldogsággal. Egy film ráfókuszálhat a szenvedésre, de Istenben szenvedni más, mint istentelenül. Az Ő útján eltörlődik minden szenvedés, sőt jelek és csodák veszik körül az embereket. Az Ő útja olyan, mint amikor a hegymászó a hegy gerincén sétál végig. Keskeny az ösvény és mindkét oldalon szakadék van, de körülötte a kék ég, a csodálatos táj és a szabadság. Elég egy rossz lépés, hogy valamelyik oldalon a mélybe zuhanjon, mint a letérő bűnös, de még ha meg is csúszik, ismét felmászik a hegygerince, mert ott lenni csodálatos! Az Isten útja keskeny út, de mégis szabadabb minden másnál. Látást ad a világ mindkét oldalára, míg ha letérünk róla, a világot csak az egyik oldalról, a saját

szemszögünkől fogjuk nézni. Az Isten útján az ő Szeretete, azaz Szentlelke vezet minket. Olyan kalandok és élmények várnak ránk, amilyenek a hegyoldal semelyik részén nem található. Isten ugyanis a legjobb képességeinket szeretné használni, a legszebb dolgokat szeretné megmutatni! Ha lenézünk, látjuk, hogy hányan nem találják a felfelé vezető utat. Azután ha mesélünk nekik róla, bolondnak néznek és hitetlenkedve rázzák a fejüket.

Ha felnézek a Himalájára, eszem ágában sincs, hogy megmásszam. Az út borzalmas, tele van veszéllyel és szenvedéssel. Mégis vannak, akik megmásszák, még ha bele is pusztulnak. Ők azért, hogy emberi vágyaikat megvalósítsák. Mi azonban legyünk Krisztus élő tanúi az Evangéliumról, az Örömhírről. Az Ő útján járni kifejezhetetlenül jó, békességet, boldogságot adó, jóllehet eljutni az Ő útjára nehéz és fájdalmas is lehet. Ha azonban egyszer rálépünk, mindig rajta akarunk maradni.

„Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas a kapu és széles az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.” (Máté 7/13-14)

Célok

Az emberek sokféle célt tűznek ki maguk elé, mint például egy autó, egy családi ház, vagy akár egy jó munkahely, egy boldog család. De valódi célok ezek? Mi történik, amikor beteljesülnek? Kivétel nélkül mindig egy újabb cél követi őket, amit megint el lehet érni és a folyamatnak sosem lesz vége. Ez azonban csak illúzió. A hívő embernek tisztában kell lennie azzal, hogy az életének egyetlen célja és értelme van: az Istenhez való eljutás, az üdvösség. A mai ember szem előtt veszíti Istent. A fényhozó kiválóan ért a szakmájához. Az ember célja egyre inkább önmagának a kielégítése, az ösztönök teljes és tökéletes kiélése. Az ételek, a szex és a hatalom zabálása. És minél többet zabál valaki, annál fényesebb csillag = sztár. Már-már napként tündököl. A rovarok pedig mennek a fény felé.

Ha valaki felébredt, akkor tudja, hogy az élet nem az ösztönökről szól. Az élet olyasmi, mint a születendő gyermeknek az anyja méhében. Egy felkészülési időszak a valódi születésre. Minél mocskosabb a magzatvíz, annál biztosabb a halvaszületés. Isten a világ méhében növeszt minket. Minden lehetőséget megad az üdvösségre: az élve születéshez. Nemde a köldökzsinór elvágása az anyai méhben levő gyermeknek a halál? Ugyanígy a lelki táplálék hiánya okozza majd a halálát a vaknak. Ha a bűvár kábelen kapja a levegőt, esze ágában sincs, hogy átvágja azt. A testi ember nem látja a kábel értelmét. Valami nyűg neki. A kábel zavarja a mozgásban. Legjobb elvágni. A vízi hulla pedig nem szép látvány.

Ha nem a mennyei cél az elsődleges, akkor élet kudarcok tömkelegévé válik. A többi cél, vagy vágy nem mindig beteljesíthető, hiszen sok más tényezőtől függhet. Az üdvösség az egyetlen célunk, melynek eléréseért csak mi vagyunk a felelősek. Annak megvalósulását, vagy megghiúsulását nem kenhetjük rá másokra! Ettől a céltól valójában csak mi magunk választhatjuk el magunkat, jöllehet másnak is érdekében állhat ugyanez: a kísértőnek, kinek az szerezne örömet, ha életünk valódi célja kudarcba fulladna. Üdvösségünk még akkor is kudarc lehet, ha minden másban sikeresek vagyunk, s minden célunkat elérjük az életben. Ha

megértjük az életünk valódi célját, csak akkor nyer értelmet az életünk, s akkor leszünk sötétben járókból a Világosság fiaivá. Mert nekünk jobb a világosságban, mint a fényben.

„Valaha sötétség voltatok, most azonban világosság az Úrban. Éljetek úgy, mint a világosság fiai. A világosság gyümölcse csupa jóság, igazságosság és egyenesség. Azt keressétek, ami kedves az Úr szemében. Ne legyen részetek a sötétség meddő tetteiben, inkább ítéljétek el őket. Amit ugyanis titokban tesznek, azt még kimondani is szégyen. Mindarra, amit elítéltek, fény derül, s ami így világossá válik fényforrás lesz. Ezért mondják: Ébredj, aki alszol, támadj fel a halálból, és Krisztus rád ragyog.” (Efezus 5/8-14)

A valódi cél világosságában a beteljesült vágyaink eszközökké válnak az Isten országa felé vezető úton, s a beteljesületlen vágyaink is értelmet nyernek, hiszen minden élethelyzetünk az Isten felé vezető út részévé válik és tudjuk, hogy ha nem térünk le erről az útról, akkor az életünk igazi értelmet nyer és valódi célja felé halad. Nem szabad tehát, hogy boldogságunk, életünk értelme bármi más tárgytól, vagy személytől függjön, hiszen bármit és bárkit elveszíthetünk, az egy Údvözítőt kivéve. Ha pedig a célt nem tévesztjük szem elől, akkor önfeledten járhatunk a Szeretet útján, bármi vesz is minket körül. Isten szerető tekintete végig ránk ragyog.

„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy hervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant. Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgálatra alkalmassá teszem a testemet, hogy míg másoknak prédikálok, magam olyanná ne legyek, mint aki alkalmatlan a küzdelemre.” (1 Korintus 9/24-27)

„Nem azt keresem, ami nekem hasznos, hanem ami másoknak van javára, hogy üdvözüljenek.” (1 Korintus 10/33)

Van-e olyan személy, dolog, vagy elfoglaltság, ami nélkül boldogtalannak éreznéd magad?

Vannak-e olyan céljaid, terveid, melyeket fontosabbnak tartasz az üdvösségre való felkészülésnél?

Ragaszkodás

Nincs más olyan dolog, mely igazán pokollá tehetné az ember életét, s meggátolná a szabadságban, csak a ragaszkodás. Nem a kötődésről beszélek, hanem egy beteges kötődésről. Ha a ragaszkodás tárgya nem áll rendelkezésemre, boldogtalan vagyok, vagy hamarosan az leszek. Nem csak tárgyról van szó, hanem lehet az személy, vagy egy eszme is. Egy rendellenes kötődés tehát. Az egészséges kötődés szükséges és egészséges emberi tulajdonság. Enélkül megszűnnének a családok és a közösségek. A gonosz erők egyik célja a kötődések felbontása. Ám ha a kötődés ragaszkodássá alakul, a sötétség erői ismét győzelmet arattak.

Nem véletlenül mondta Jézus, hogy szoros az a kapu és keskeny az út, mely a Mennyországba vezet. Nem véletlenül nehéz bemennie a gazdagnak a mennyek országába. A földi gazdagság ragaszkodások tömkelegével jár. Ez pedig boldogtalanságot, félelmet eredményez. És már ott is vagyunk, ahol világosan leleplezhetjük ezt az ármánykodást: látszólag akkor vagyunk boldogok, ha rendelkezünk tárgyakkal, rendelkezünk személyes kapcsolatokkal és megvalósultak az eszméink.

Ám mindezek csak időlegesen itt a földön, tehát nem maradnak örökre a mieink. A tárgyak elveszthetők, a személyek meghalhatnak, s az eszmék változhatnak. Mindez boldogtalansághoz vezet, ha ragaszkodtunk hozzájuk. Honnan tudjuk, hogy ragaszkodunk? A félelmeink leleplezik a ragaszkodásaink tárgyát!

Mit szül a félelem? Haragot, s emez meg gyűlöletet fiadzik, miből meg bűn és halál jön elő, s máris olyan erők befolyása alatt áll az ember, amik fölött képtelen uralkodni. Biztos vagyok benne, hogy az öngyilkos merénylők eszméikhez való ragaszkodásuk birtokában úgy gondolják, hogy jót cselekszenek, s valószínűleg mártír hittel halnak meg. Biztos vagyok benne, hogy a szerelmi bánatában öngyilkos embert ragaszkodása viszi a halálba.

Isten szabadságra hívott el minket! Egy ragaszkodásoktól mentes boldog életre. Érdemes átgondolni a tízparancsolatot! Ha az ember ugyanis szabad, még jó, hogy betartja a törvényt. Azért mert

nem akar a bűnök rabságába kerülni és nem azért, mert fél az Istentől.

Van két jól ismert film, melyeket a New Age címkéje alá soroltak, pedig akárhogy is van, mindkét film jelesen ábrázolja a ragaszkodást. A Gyűrűk Ura éppen arról szól, hogyan uralhatja el egy tárgy az ember életét. Ebben a történetben éppen egy gyűrűről van szó. Aztán a végén a főhős, aki hosszú időn át mindent megtesz, hogy szabaduljon tőle, mégis képtelen megválni. Végül egy ujjá bánja a dolgot. Nekem erről az jut az eszembe, hogy jobb fél kézzel, vagy fél szemmel bemenni a mennyek országába.

„Ha egyik kezed, vagy lábad botlásodat okozza, vágd le és dobd el magadtól: jobb neked, ha csonkán, vagy sántán mégy be az életre, mint ha két kézzel, vagy két lábbal vetteted az örök tűzre!” (Máté 18/8)

. A másik a Csillagok háborúja. Ez a film jól végigvezeti az embernek emberhez való ragaszkodását. Az ártatlan kisfiúból az édesanyjához való ragaszkodás hozza elő a vadállatot, majd a szerelméhez való ragaszkodás állítja át teljesen a sötét oldalra. És csodák csodája a végén a fiúi szeretet téríti vissza. Mikor már nem ragaszkodik többé. Feladja. Csak szeret. És a gonosz mindkét történetben akkor pusztul el, amikor a hős feladja ragaszkodását.

Mennyire fontos a jó mesék világa a gyermeknek! Amelyikben van tanulság és amit érdemes feldolgozni, többször is megnézni, elolvasni! Meséken keresztül nevelni be a keresztény értékrendbe. És ez nem egyszerűen a jó és gonosz harca. Különösen akkor nem, ha nem lehet eldönteni, hogy a kapafogú kisány-e a rossz, vagy a gülüszemű bácsi. Már, ha fel lehet egyáltalán ismerni, hogy kislányról és bácsiról van szó. Vannak lélekgyilkos mesék, amikről nem beszélünk, míg más mesék a New Age címkéje alá kerülnek, csak mert nem nyerték el pár nagyhangú ember tetszését. Ott van mindjárt a jó tündér a „Három kívánság” című mesében. Mint egy rendes New Age figura, teljesíti a rossz kívánságot is. Hogy nőtt volna a kolbász az orrára! De belegondolunk micsoda fontos tanulsága van ennek a mesének a ragaszkodó ember számára?

Megmutatja, hogy mi lenne akkor, ha Isten minden kívánságunkat teljesítené. Katasztrófa és pusztulás! Vajon lenne elég időnk arra, hogy visszakívánjuk amit kértünk, vagy belepusztulnánk, mielőtt újra kinyithatnánk a szánkat?

Nincs értelme hát ragaszkodni a kéréseinkhez! Mennyei Atyánk mennyivel jobban tudja, hogy mi válik hasznunkra, mint mi, vagy a szomszéd!

Talentumok

Az üdvösség felé vezető út a szeretet útja! Valójában semmi más dolgunk nincs, csak hogy szeressünk Istent és embert egyaránt. Erre az útra akkor tudunk rálépni, ha letesszük a világ felé táplált illúzióinkat. De valójában ki az aki leteszi az illúziókat? Ismerjük-e eléggé magunkat, vagy csak azt hisszük, hogy olyanok vagyunk, mint, vagy olyanok szeretnénk lenni, mint.... Kik vagyunk valójában? Mire kaptunk küldetést, talentumot?

„Úgy lesz, mint azzal az emberrel, aki idegenbe készült. Összehívta szolgálait, s rájuk bízta vagyonát. Az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak csak egyet, kinek-kinek rátermettsége szerint, aztán útra kelt. Aki öt talentumot kapott, menten elkezdett vele kereskedni, s másik ötöt nyert rajta. Ugyanígy az is, aki kettőt kapott, másik kettőt szerzett. Aki egyet kapott, elment, ásott egy gödröt, és elrejtette urának pénzét. Hosszú idő elteltével megjött a szolgák ura, és számadást tartott. Jött, aki öt talentumot kapott, és felmutatta a másik öt talentumot: Uram, öt talentumot adtál, nézd, másik ötöt nyertem rajta. -Jól van, te hűséges, derék szolga - mondta neki ura. - Minthogy a kevésben hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe! Jött az is, aki két talentumot kapott, s így szólt: Uram, két talentumot adtál, nézd, másik kettőt szereztem. - Jól van, te hűséges, derék szolga. Mivel a kevésben hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe! Végül jött az is, aki csak egy talentumot kapott. Ez így beszélt: Uram, tudtam, hogy kemény ember vagy. Aratsz, ahol nem vetettél, és gyűjtesz, ahol nem szórtál. Ezért félelmemben mentem, elástam a földbe talentumodat. Itt van, ami a tiéd. - Te mihaszna, lusta szolga! - kiáltott rá ura. - Tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vetettem, s ott is gyűjtök, ahol nem szórtam. Oda kellett volna adnod pénzemet a pénzváltóknak, hogy megjövet kamatostul kaptam volna vissza. Vegyétek el tőle a talentumot, és adjátok oda annak, akinek tíz talentuma van! Mert annak, akinek van, még adnak, hogy bőven legyen neki; akinek meg nincs, attól még amiye van is, elveszik. Ezt a mihaszna szolgát pedig

vessétek ki a külső sötétségre! Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.”
(Máté 25/ 14-30)

A legtöbb ember egészséges testet kap, mégsem értékelik megfelelően. Mások egészséges, okos elmét kapnak, mégsem gazdálkodnak vele. A test és a szellem elkényeztetése, a lustaság az a bűn, ami meggátol attól, hogy Isten útjára lépjunk? Sokan megszokták már az életük menetét, nem szívesen változtatnak rajta, még ha látják is, hogy az valóban tartalmasabb, értelmesebb lenne is. Az élet halála a megszokás? Ha egy értelmes ember nem tanul például az iskolában, sosem lesz képes felfedezni egy gyógyszert sem, amivel könnyíthetne mások szenvedésein, vagy nem tud egy értelmes tanácsot adni a szeretteinek semmilyen témában, mert nem szánt rá időt és energiát arra, hogy megtanulja, sőt még oda sem figyelt, amikor mondták. Vagy ha valaki úgy lesz kövér, hogy kényezteti a testét, s nem fejleszti az izomzatát, ahelyett, hogy segíthetne másoknak, még maga szorul segítségre. Ilyenek a szenvedélybetegek is, akik testük kényeztetése miatt kerülnek hátrányos helyzetbe, s ezzel okoznak sok kárt másoknak, még akkor is, ha ez csak egy „kis” dohányzás, vagy ittas vezetés. Ugyan, ugyan! Ők nem ártanak senkinek! Mit számít az a pár milliárd, amit évente ráköltenek a kezelésükre?

Alap talentumnak egy szellemi és testi sérült embernek is ott van a teste. Nem öt, vagy tíz talentum, de azzal kell gazdálkodnia, amit kapott. Egy kevésbé jó eszű ember nem mondhatja, hogy minek tanuljon, úgysem tudja megérteni. Ez önbecsapás, s nem csak magának, másoknak okoz vele kárt. A valódi cél fényében minden apró tapasztalatszerzés, egészségfejlesztés értelmet nyer, hiszen az Isten felé vezető út nem az önzés, hanem az önzetlen szeretet útja. Ha én élek a testem adta lehetőségekkel, akkor Isten ahhoz tud még adni további ügyességet, erőt, kreativitást, zenei érzéket, vagy más talentumokat. De ehhez gazdálkodnom kell azzal, amim van! A legtöbb ember tud olvasni, mégsem veszi a fáradságot, hogy szellemi táplálékot vegyen magához, még akkor sem, ha hívő. Pedig a lélek egészsége ugyanolyan fontos, mint a testé. Nincs értelme

azon keseregni, hogy testi, vagy lelki betegek vagyunk, de az baj, ha nem törekszünk az egészségre.

Fontos, hogy elfogadjuk a kapott talentumokat! Ezeket ugyanis Istentől kaptuk. Ha nem fogadjuk el őket és lázadunk ellenük, lázadunk a testünk, vagy a képességeink ellen, könnyen úgy járhatunk, mint az utolsó szolgál! Örüljünk annak, amink van és szolgáljunk azzal! Ne akarjunk se többek, se kevesebbek lenni annál, amik vagyunk! De amink van, azzal gazdálkodnunk kell!

Látjuk tehát, hogy ami talentumunk van Istentől kaptuk, s azok jók. Miért van az, hogy az egyik tizet kap, a másik ötöt, a harmadik csak egyet? Mindez azért van, mert Ő csodásan változatos emberiséget teremtett. Ki az egyik téren tehetséges, ki a másikban. S egyikben sem egyformán. Veszélyben azonban a leggyengébb adottságaink vannak. Isten a példabeszédben arra is figyelmeztet, hogy a legkisebb talentumunkat is kamatoztatnunk kell! Érdemes megvizsgálni magunkban az úgynevezett gyengeségeinket. Ezeket is csak egyvalaki tud változtatni, s az mi magunk vagyunk. A kibontakoztatásuk legnagyobb gátja az ítékezés. Az emberek, különösen a több talentummal rendelkezők könnyen megítélik a másikat.

Van egy kiváló dicsőítésvezetőnk. Úgy játszik a hangszeren és úgy énekel, hogy érezzük Isten jelenlétét. Ő aztán kamatoztatja a tíz talentumát. És bár meg lehetne elégedve azzal, amit kapott, nem hagyja annyiban, hanem további új dalokat tanul, sőt megszervezte a vetítést is. Erre mondják, hogy napra kész. Aztán néha elutazik. Akkor jön a másik zenész. És eljön az ideje annak, hogy mindenki számot vessen önmagával.

Van aki el se jön, mert nincs itt aki Istenhez emelje. Van aki eljön, de már előre látja, hogy nem lesz „olyan” az este. És a másik zenész, aki eddig nem kamatoztathatta az öt talentumát, végre előre lépett. Azon az estén is találkozottunk Istennel. Csak az nem, aki nem jött el, meg az nem, aki „többet” várt.

Ha megítéltük volna azt a zenészt, aki kevesebb talentummal rendelkezik, de megpróbálja kamatoztatni tudását, mi magunk gátoltuk volna meg abban, hogy Isten dicsőségére használja képességeit. A góg, a másik becsmérése olyan rombolást okozhat az

életünkben, olyan gátlásokat ültethet el, melyek miatt sok gyengébb képességünket nem is merjük használni. És hány emberben okozunk mi ilyen rombolást? Ehhez meg sem kell szólni. Elég egy ajakbiggyesztett nézés is. Az ítélkezés elkeseredettséget, csüggedtséget szül. Nézzünk magunkba és imádkozzunk ezekért a gyengeségeinkért. Ha már nem ragaszkodunk ahhoz, hogy mindenért csak dicséretet zsebeljünk be, bátrabban fogjuk használni gyengeségeinket. Istenért ugyanis lehetünk bolondok. És még jól is fogjuk érezni magunkat.

Egy másik felvetődő gond a talentumokkal, amikor valaki olyasmit akar kamatoztatni, ami nem áll rendelkezésére. Elrettentő példáit láttam a TV zenei tehetségkutató műsorában annak, hogy teljesen tehetségtelen emberek olyasmi birtokosának vallották magukat teljes meggyőződéssel, aminek nem voltak birtokában. Isten nem arra kér minket, hogy azt kamatoztassuk, ami nincs! A semmire egy bank sem ad kamatot! Ahhoz, azonban, hogy a semminknek is tudatában legyünk, szintén magunkba kell néznünk és természetesen azokat a képességeinket kell a legjobban kamatoztatnunk, amikből a legtöbbet kaptuk! Ez a mennyei befektetési alap! A legmagasabb hozadékkal!

Volt egy tanító, aki olyan kiválóan tanított, hogy senki úgy nem tudott beszélni, mint ő. Sokan megtértek. De senki más nem szólalhatott meg mellette. Amikor megöregedett és elfáradt, fiatalabbak léptek a helyére. Lelkesen, kevés kis talentumukat próbálták kamatoztatni, ám a hívek száma elkezdett csökkenni a templomban. Végül abbamaradtak a tanítások, mert a nagy tanítónak senki sem volt képes a nyomába lépni, s a templom is egyre üresebb lett.

Amellett, hogy látjuk, hova vezet a sok talentummal rendelkezőkhöz való ragaszkodás, még egy nagy tanulsága van ennek a történetnek: a 10 talentum kamata kárba vész, ha a lélekben gazdag nem segíti a szegényt többhöz jutni! És ez érvényes a közbenjárásra, prófétálásra és a többi adományra is. A Lélek nagy dolgokra hív minket!

És itt ismét lebukik a félelem! Amikor a bölcs látja a fiatal éretlenségét és nem is engedi szolgálni, mondván nehogy még az ő

munkáját is tönkre tegye, akkor teszi tönkre a saját munkáját. A kislány első pár mosogatása után az anyának újra kell mosogatnia. Ez átmenetileg több energiát igényel, mintha csak ő mosogatna. Aztán mikor a lány már gyönyörűen mosogat, akkor az anyukának több energiája marad a többi házimunkára. És a talentum újabbat hozott! Mi okunk van a félelemre? Ha az anya már nem tud mosogatni és nem tanította meg a lányát sem rá, akkor el kell viselnie, hogy nem jönnek többet hozzá a vendégek. Senki sem szeret rosszul elmosott edényből enni! A bölcseknek ezt kell szem előtt tartaniuk. És nem a kivitelezés fontos, hanem hogy tiszta legyen a tányér!

Hiba csak akkor van, ha valaki nem Lélekből végzi a szolgálatát, hanem csak valamilyen előnyhöz akar jutni. Ettől vajon kell félnie a tanítónak? Ettől nem félni kell, hanem odafigyelni rá. Ha valaki haszonlesésből szolgál, azt jobb elkerülni. Gyümölcsseiről ismeritek meg a fát!

„Óvakodjatok a hamis prófétáktól! Báránybőrben jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcsseikről ismeritek fel őket. Szednek-e tövisesek közül szőlőt vagy bogáncsról fügét? Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa jó gyümölcsöt. Kivágnak és tűzre vetnek minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt. Tehát gyümölcsseikről ismeritek fel őket.” (Máté 7/16-20)

Illúziók

Sokszor illúziók, elképzelések gátolnak abban, hogy beválsuk Isten küldetését és az ő útjára léphessünk. Fontos, hogy összegyűjtsük ezeket a gátakat, amik kerítésként állnak köztünk és az üdvösség felé vezető út között, jóllehet Istennek semmi sem lehetetlen.

Illúziók magunkkal kapcsolatban: alá, vagy fölébecsüljük magunkat.

Illúziók a környezetünkkel kapcsolatban: fontosnak tartunk valójában értéktelen dolgokat, szokásokat.

Illúziók másokkal kapcsolatban: Olyan szeretnék lenni mint – aki viszont önmaga sincs tisztában magával, és valójában ugyanúgy megfogalmazhatatlan és változó isteni teremtmény, mint én vagyok, tehát semmiképpen nem lehetek olyan mint ő. Nem fogok pont úgy sütni mint ő, nem szónokolok pont úgy mint ő, vagy nem nevelem a gyerekeimet pont úgy mint ő. Az utánzás révén valaki másnak csak paródiája lehetek, de nem lehetek ő. Milyen borzalmas is lenne! Magunkat kell megtalálnunk! Azt a személyt, akit Isten ideküldött a földre, mint egy ügynököt, hogy véghezvigyen egy feladatot. Speciális ügynökök vagyunk! Csak nekünk szóló küldetéssel! Senkinek nincs olyan küldetése, mint nekünk, s senkinek nincs pont olyan és annyi talentuma, mint nekünk. Ha a küldetésünk kudarcot vall, ha nem jutunk el az Ő országába, s másokat sem segítünk arra, akkor az életünk értelmetlenné válik, s ennek csak a gonosz lelkek örülnek majd.

„Amikor megvirradt, kiment egy elhagyatott helyre. A nép kereste, míg meg nem találta. Marasztalták, hogy ne hagyja ott őket. De ő azt felelte: „Más városokban is kell hirdetnem az Isten országát, hiszen ez a küldetésem.” És hirdette Júdea zsinagógáiban. (Lukács 4/ 42-44)

Isten speciális ügynökének fel kell vennie a kapcsolatot a küldőjével! Ez az első feladat. Jézus is ezért vonult vissza rendszeresen: hogy találkozzon az Atyával. Ha nincs kommunikáció, nincs küldetés. Marad egy illúzióvilág illúzióküldetésekkel, illúziócélokkal! Ezért

létfontosságú az imádság! A kölcsönös kommunikáció Istennel. A beszélgetés, a hálaadás, a dicsőítés és a csend. Ő hallgat engem, én hallgatom Őt. És akkor megcsillan valami! Valami más, mit eddig. Mint egy színtelen világban a színek. Ami cél és vágy volt eddig, az átalakul. Ha megvalósul; eszköz lesz Isten útján járni. Ha nem valósul meg; eszköz lesz Isten útján maradni. Ez a szabadság! Szabadon az illúzióktól, mentesen a céltalan vágyaktól. Ezért csodálatos az Isten útján járni! Felszabadító és boldog érzés, mert mindegy, hogy mi történik veled. Csak engeded, hogy megtörténjen. Értsd jól! Itt nem a bűnről van szó, hanem a szeretetről!

„Minden szabad nekem, de nem minden hasznos. Minden szabad, csak ne váljak semminek rabjává.” (1 Korintus 6/12)

Szabad leszel arra, hogy ne kövess el bűnt, mert nem az illúziót látod, hanem a bűn sötétségét. És szabad leszel arra, hogy szeretetben cselekedj, mert nem illúziót látsz, hanem a szeretet felszabadító önzetlen örömét.

Van- e magaddal kapcsolatban irreális elképzelésed?

Ragaszkodsz-e valójában értéktelen dolgokhoz?

Könnyen csalódsz-e a körülötted levő emberekben a róluk alkotott elképzeléseid miatt?

Szabadság

„Különbén mindenki éljen úgy, ahogy az Úr adta neki, s ahogy az Isten hívta. Így rendelkezem minden egyházban. Aki körülméltelen kap meghívást, ne akarjon körülméltelennek látszani, aki viszont körülméltelen, ne metéltesse körül magát. A körülméltéség nem ér semmit, hasonlóképpen a körülméltetlenség sem ér semmit, hanem csak az Isten parancsainak megtartása. Maradjon meg mindenki abban a hivatásban, amelyet kapott. Ha rabszolga vagy, s úgy nyertél hivatást, ne bánkódj miatta. Még ha szabaddá lehetnél is, maradj meg benne. Aki ugyanis mint rabszolga nyert hivatást az Úrban, az Úrnak szabadosa. Viszont, aki szabad emberként kapta a hivatást, Krisztus rabszolgája. Nagy váltságdíjat fizetett értetek, ne legyetek azért emberek rabszolgáivá. Maradjon meg tehát, testvérek, mindegyiktek abban a hivatásban az Isten előtt, amelyet kapott.” (1 Korintus 7/17-24)

A legtöbb ember szabadság alatt azt érti, ha azt tehet, amit szeretne. Nincsenek előtte sem anyagi, sem személyi akadályok: azt tehet ami jól esik neki. Teljes csőd! Ezt megvalósítani lehetetlen. Mindig lesz személy, vagy dolog, ami ennek útjában áll! Valójában ez nem szabadság, hanem a legnagyobb megkötözöttség: vágyani a lehetetlenre! Borzalmas! Hiábavaló, üres és értelmetlen!

Akkor mi a szabadság? Mi a keresztények szabadsága? Mi az a boldogság, amit egy hívő megtapasztalhat Krisztus által? Ő a valódi szabadságot kínálja fel nekünk.

Ha megértetted a célodat és a küldetésedet, akkor tisztában kell lenned azzal, hogy Krisztustól rajtad kívül senki nem választhat el! A szabadság ennek függvényében táruul eléd: az idő, a dolgok és személyek elveszítik jelentőségüket. Szabaddá válsz arra, hogy a dolgok történjenek veled! Az igazi szabadság nem az, ha te megtehetsz bármit, hanem ha bármi megtörténhet veled és az nem baj. Ha nem okoz csalódást, fájdalmat a veled történő dolog! Miért nem? Mert Krisztustól képtelen elválasztani! Te már szabad vagy. Krisztus megfizette a szabadságod árát! Ez a mennyek országa!

Olvass bele valamelyik evangéliumba ennek a szabadságnak a fényében és meglátod, hogy Krisztus mennyire szabad volt! Szabad volt az Atya akaratára, mert engedte, hogy a dolgok megtörténjenek vele. Egy árva szóval nem lázadt a kereszt ellen, a küldetés ellen, a szenvedés ellen. Engedte, hogy ezek végbemenjenek az Atya terve szerint. Nem ragaszkodott személyhez, tárgyhoz, időhöz, elképzelésekhez. Hát Te miért teszed?

Amikor azt hisszük, hogy a küldetésünket mi magunk hajtjuk végre: erőlködés, majd nyögés, aztán csalódottság és kiüresedés. Ismerős?

Amikor a szabad akaratunkat ráfektetjük a küldetésre és engedjük, hogy az végbemenjen a szeretetben, Isten Lelke által, az egy egész más út. Nincs erőlködés, csak szabadság. Nincs akadály, mert ami gátként lép fel, az az út részévé válik. Nincs félelem, hiszen nem ronthatsz el semmit!

Valóban szabad vagy? Nem a vágyaid irányítanak? Nem a világi terveid és céljaid motiválnak? Nem a körülötted élő személyek, s az ő véleményük miatt teszel meg dolgokat? Mit szólnak akkor ha? Hát biza arra lettünk hívva, hogy bolondnak tartson a világ. De ha már, akkor azt tegyük szabadon!

És a szenvedés? Már leírtam, hogy miért volt szükséges megengedni. De azon túl a szenvedésben nyer értelmet az öröm, az egészség, a békesség. A szenvedés segít a lelki növekedésben. Sokszor ahhoz segít hozzá, hogy megértsünk egy igazságot. A lelki szenvedés szabadság nélkül azonban borzalmas.

Amióta megértettem, hogy a szenvedésből nem bukhatok meg, nem félek a fogorvostól. Nem örülök a fájdalomnak, de nem is félek tőle. Szabaddá lettem. Mindig szomorúsággal tölt el, hogy gyerekként ezt nem tudtam megérteni.

Csak annyi kell, hogy megértsd: a szenvedés az üdvösség felé vezető küldetésed része. Úgysem tehetsz mást! Feküdj rá és add át magad az Atyának. Benne a szenvedésed értelmet nyer, s már ezáltal enyhült is. Aztán, ha Ő úgy gondolja, a Szentlélek erejével el is veheti azt. A gyógyulás Isten dicsőségét szolgálja majd, hogy tanúság lehessen a kicsinyhitűek számára.

„Egyszer útközben (Jézus) látott egy vakon született embert. Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon született?” „Sem ez nem vétkezett - felelte Jézus -, sem a szülei, hanem az Isten tetteinek kell rajta nyilvánvalóvá válniuk. Addig kell végbevinnem annak tetteit, aki küldött, amíg nappal van. Eljön az éjszaka, s akkor senki sem munkálkodhat. Amíg e világban vagyok, világossága vagyok a világnak.” Míg ezeket mondta, a földre köpött, nyálával sarat csinált, s a sarat a vak szemére kente, majd meghagyta neki: „Menj, mosakodj meg a Siloe tavában.” Ez annyit jelent, mint: „küldött”. Az elment, megmosdott, s amikor visszatért, már látott.” (János 9/1-7)

Örömhír

Ha valaki azt mondja egy diáknak: „Van egy jó hírem! Kezdődik a tanítás!”, nyilvánvalónak tűnik, hogy valami nem stimmel nála. Ha lefordítjuk az Evangélium szót, akkor megtudjuk, hogy a jelentése Örömhír. Mikor azonban elkezdjük olvasgatni, elbizonytalanodunk. Valóban örömhír ez?

„Ha egyik kezed, vagy lábad botlásodat okozza,, vágd le, és dobd el magadtól: jobb neked, ha csonkán, vagy sántán mégy be az életre, mint ha két kézzel, vagy két lábbal vetteted az örök tűzre.” (Máté 18/8)

vagy

”Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonedat, oszd el a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.” (Máté 19/21).

Mintha ez az állítás is sántítana valahol. Örömhír a tanítás és örömhír az Evangélium? Lássuk be: nem mindenkinek. Az emberek szeretik úgy beállítani mindkettőt, hogy nem az. Ha valaki mégis azt állítaná, akkor kérdéses, hogy normális-e? Érdemes hát alaposabban megvizsgálni e két dolgot. Vannak olyan országok, ahol nem biztosított a gyerekeknek a tanulás. Ők furcsa mód szeretnének tanulni. A dolog szépségét egyetlen szó veszi el nálunk: kötelező. Az embereknek a saját érdekük, hogy tanulhassanak, mégsem élnek a lehetőséggel. Pedig a tudás hatalom és az emberek többsége szereti, ha hatalom van a kezében. A tudás lehetőség. A több tudás több lehetőség. És az emberek szeretik, ha minél több a lehetőségük az életben. A tudás tapasztalatot és megértést szül. És az emberek szeretik a tapasztalt és megértő embereket. Ám a tudás megszerzése megszűnt felfedezés lenni. A tudás megszerzése kötelezővé vált. Mi a különbség a virág és a művirág, a gyümölcs és a mű gyümölcs között? Olyan, mint a magolás és a felfedezés között. Biztosan van tantárgy, amit a gyerekek szeretnek. Más tantárgyat a tanár miatt

szeretnek. Ám akárhogy is van, egyetlen lehetőség marad: az alkalmazkodás. Nem minden tanár lesz Neked jó tanár és nem minden tantárgy lesz Neked jó tantárgy. Mert mindannyian mások vagyunk. Az alkalmazkodás az egyetlen lehetőség ahhoz, hogy jól érezd magad. De te nem szeretsz alkalmazkodni. A reklámok azt sugallják, hogy a világnak kell alkalmazkodnia hozzád. Nem akarsz alkalmazkodni a tantárgyakhoz, a tanárokhoz, a szülőkhöz és a szabályokhoz. Te mindezt jobban és tökéletesebben tennéd. Végül is miért nem szolgál ki engem mindenki? Miért nem úgy tesznek, úgy viselkednek, ahogy én azt szeretném?

Hát barátom, ki kell ábrándítsalak! Nem Te vagy az uralkodó! A Te választásod a jelen felállásban az alkalmazkodás, vagy szenvedés. Ez utóbbi nagyon látványos és mulatságos dolog, ha felülről nézzük: rettenetesen sajnálsz magad, igaz? Borzasztó terhek nehezednek rád! Nem tudsz megfelelni minden elvárásnak! Jaj, jaj, jaj! Szenvadás, szenvedés!

Ha mégis megpróbálnál alkalmazkodni, akkor sem sikerül mindig. És akkor nyugodt szívvel mondhatod: „Feladom!” Én megpróbáltam, nem sikerült!

Mi a kiút ebből a szörnyűségből?

Keress meg a küldetésedet! A célokat, amiket szeretnél elérni. Hirtelen az iga könnyű lesz és a teher megszűnik nehéznek lenni! Keress célokat magadnak és a tanulás örömmé válik a cél érdekében! Legyenek vágyaid, amik nem csak a tested szükségleteit elégítik ki, hanem a szellemedét is! És ehhez ad segítséget az Evangélium! Hiszen ki tudja legjobban, hogy mire vagy képes, milyen célokat tudsz elérni, s mi végre vagy itt a világban? Ő, aki megteremtett! Ha nincsenek céljaid, vágyaid, küldetésed, csak szellemtelen testként működsz, és az szörnyű. Ne a tanulásban keresd az örömet! Nincs benne, ha megszűnt felfedezés lenni! A céljaid azok, amik kirángatnak az önsajnálataból! Ha nincsenek céljaid tégy meg egyet: imádkozz, hogy legyenek! És akkor élővé válsz ismét!

Az alkalmazkodás művészete

Érdekes tudomány az alkalmazkodás művészete. Egy iskolában tanítok; figyelem hát a diákokat, munkatársakat, no meg magamat is. A jogok világában a gyerekekben kihalni látom az alkalmazkodás képességét. Ez pedig olyan munkaerőhöz vezet, mely nehezebben látja el majd feladatait, s menekül a problémák elől. Nézzünk meg egypár ilyen menekülési típust:

A FŐNÖK: Ő úgy alkalmazkodik, hogy nem alkalmazkodik. Kiszolgáltatja magát. Ő jobban tudja a dolgokat, mint a többiek, de ha mégsem, akkor nem ő a hibás, hanem a másik, a körülmények és a helyzet. Neki saját tempója van a futásnál. Nem alacsonyodik le addig, hogy a tanár által kitűzött célokat teljesítse. Amire ő képes, az a tökéletes. A többi képtelen elvárás. Ő nem fizet be a menzára. Olyan moslékot nem eszik. Rá a nagymama főz. Zsebpénzből bőven jár neki, joga sok van, kötelessége csak amit elvállal. Házasságában ezért fölényes és uralkodó természetű.

A SEBZETT: A társadalom összeesküdött ellene. Ő képtelen alkalmazkodni. Olyasmit várnak el tőle, amit nem tud! Minden nehézség utoléri és az élet maga a személyisége elleni támadás. Testnevelés órán futás közben végig sír, hogy ő erre képtelen. Amikor a tanár előtt fut el, hangosan zihál, esetleg a szívéhez, vagy oldalához kap, jelezvén, hogy mennyire szúr neki. A menzára befizet, mert rá úgysem főz senki. A közös étkezdében azonban csak olyan ételeket készítenek, amit ő nem szeret. Csupa szenvedés az élete, melyről a szerelem egy időre eltereli a figyelmét, de aztán a hétköznapokban ismét összeesküszik ellene mindenki. Képzeljük csak el a házasságában: a sebzett nő férje reggel kedvesen odafordul hozzá: –Milyen szép vagy ma drágám! –Erre a nő sírva ül fel az ágyon. –Hát ilyen rosszul nézek ki?

Ő ugyanis rejtett célzást sejt minden mondat mögött. És biztos benne, hogy a világ ellene készült.

A SUNYI: A számára kijelölt út a kerülő, vagy rövidítő, de sosem az egyenes. Nem hajlandó alkalmazkodni, betartani a szabályokat. Ahol lehet, ott csal és megszegi a törvényt. Persze lehetőleg úgy, hogy ne tudjon róla senki. Futás közben ő megpróbálja levágni a köröket,

vagy kevesebbet fut, mint amennyit kellett volna. A menzán egy jeggyel többször is ebédel, ha olyan az étel, s maga a puskázásban igen járatos. Sajnos nem igazán hűséges a házasságban, de ha meg is csalja párját, ritkán bukik le. Kiskorában már nagy tapasztalatot szerzett abban, hogy párjához se alkalmazkodjon.

Az ALATTOMOS: Nagyon kedves, hízelgő ember, ámbár a hátunk mögött ne várjuk, hogy túl sok jót mond rólunk. Ő az, aki a menzán kedvesen mosolyog a szakácsra, megdicséri az ételt, aztán az asztalnál folyamatosan szidja a konyhásokat, s azoknak felmenőit, valamint az egész étkeztetést. Lételeme a pletyka. Ha ő reggel megdicséri a feleségét, nem lehetünk biztosak benne, hogy a munkahelyén nem szidja-e el.

A KERESKEDŐ: aki mindenből alkudozást csinál, aki a szupermarketben is megpróbálja lealkudni az árat, aki megpróbálja levinni a felmérő szintjeit, s aki minél kevesebb áron minél többet akar a maga számára. A kereskedő mindig méricskél. A menzán gondosan ellenőrzi, hogy az asztalnál ki kapott nagyobb húst, majd a tulajdonosnak kedvező cserét ajánl. Ha meg is nőszül, párját hamarosan lecseréli egy előnyösebb „vételre”.

Ha végig gondoljuk, hogy melyik típussal szeretnénk leélni az életünket, akkor rájövünk, hogy mi a helyzet: egyikkel sem. Pedig mi is bele tartozunk valamelyikbe. És velünk ki akarja leélni az életét? De van ám még egy ember: a TÚLÉLŐ. Én őt választanám.

Ő az, aki a nehézségeket kihívásnak veszi és megpróbálja legyőzni őket. Aki a kudarcon jót nevet és újra nekiveselkedik. Aki nem morog semmin, hanem élvezi az életet. Én túlélő szeretnék lenni, legyen az égő, vagy nevétséges. Ő az egyetlen ugyanis az előbbi típusok közül, aki boldog. Lehet, hogy kinevetik a háta mögött és még barátkozni is ciki vele, de ez nem az ő hibája, hanem társadalmi torzulás. Isten emberei ugyanis bolondok, de boldogok!

Lelki harc

Úgy látom, hogy sok kereső ember megreked egy szinten. Eljutnak az Isten felfedezéséig és ezen a szinten megállnak örülni.

Aki nem adja fel a keresést, hanem emberi kíváncsisága tovább űzi, hogy az Istent minél jobban megismerje, az egyre nagyobb akadályokba ütközik. Egy háború kezd kibontakozni, ami sok hívőt félelemmel tölt el.

„Ezután nagy harc támadt a mennyben. Mihály és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek, de nem tudtak ellenállni, s nem maradt számukra hely a mennyben. Levették a nagy sárkányt, az ősi kígyót, aki maga az ördög, a sátán, aki tévútra vezet az egész világot. A földre vetették, s vele együtt letaszították angyalait is. Ekkor harsány hangot hallottam az égben: „Eljött Istenünk üdvössége, ereje és országa, és az ő Fölkentjének uralma, mert letaszították testvéreink vádlóját, aki éjjel-nappal vádolta őket Istenünk színe előtt. De legyőzték a Bárány vérével és tanúságuk szavával, s nem kímélték életüket mindhalálíg. Ezért örüljeteek, egek, és ti, akik benne laktok! Jaj a földnek és a tengernek, mert oda szállt le a sátán nagy haragjában. Tudja, hogy kevés ideje van hátra.” (Jelenések 12/7-12)

Ennek a lelki háborúnak, ami számunkra láthatatlan síkon játszódik, akarva, akaratlan részesei vagyunk. Nyilvánvaló jelei ennek a megszállottak, a megmagyarázhatatlan testi és lelki betegségek. Bizony a testi betegségek is ide tartoznak! Ha hisszük, hogy Jézus szellemi erővel testi betegségeket gyógyított, akkor tudhatjuk, hogy szellemi erők okozhatnak testi betegséget. Persze lelkit is. Ebből élnek a pszichiáterek. A háború nyomai tehát ott vannak a közvetlen közelünkben. És nincs mit csodálkozni azon, hogy gyakran a keresztények környezete a legjobban háború sújtotta övezet. Nyilvánvaló, hogy a gonosz erőknek nem tetszik, ha valaki masszívan Isten oldalára akar állni.

Számomra érthetetlen módon a hitetlen emberek nem hajlandók tudomást venni arról, hogy az ember nem csak test és

lélek, de szellem is. Ennek nyilvánvaló jelei azok a dolgok, melyekre egyetlen állat sem képes. Csak az ember:

Az ember hisz. Vagy legalábbis a legtöbb ember keresi az Istent. Sokan találnak is valamit. Némelyek a sátán patáját fogdossák hit reményében, mások valóban megtalálják Istent. Mindkettő odaát van, tehát nem láthatunk teljesen tisztán. És nyilvánvalóan nem mindegy, hogy melyikbe kapaszkodunk. Én a győztes oldalra szavazok! De az ember hite támaszkodhat ugyanúgy gonosz erőkre is. Ezért nem árt az óvatosság. Aki határozottan biztos abban, hogy megtalálta az igazságot, annak mindig van egy kis kénkő szaga. De ha ez még hatalommal is jár, inkább elviselik. Az Istenben való hit gyümölcseiben nyer bizonyosságot:

„A Lélek gyümölcse viszont: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Ezek ellen nincs törvény.” (Galata 5/22-23)

Az ember képes az önzetlen lemondásra. Szellemi értelemben, a harc részeként ezt nevezzük böjtnek. Utálatos fegyver ez a gonosznak. A nagy lelki emberek minden küldetésüket böjttel indították. Jézus kapásból negyven napig. Addig egy tapodtat sem tett.

„Akkor a Lélek a pusztába vitte Jézust, hogy a sátán megkísértse. Negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett.” (Máté 4/1-2)

A böjt az imádság és a virrasztás az a három lelki fegyver, ami nélkül nem szabad harcba menni. Jézus mindháromat használta a küldetése alatt. Lehet tanulni tőle! És nincs az az állat, amelyik magától lemondana az ételről valami magasztos célért. Főleg, ha az ételt elé rakják. Na meg a majom attól, hogy összetette a kezét, vagy hogy megfogta a Bibliát, még nem tud imádkozni. És a virrasztás alatt sem az álmatlanságot értem. Vagy azt, amikor valaki nem mer elaludni, mert fél valamitől. A virrasztás tudatos lemondás az alvásról akkor, amikor az ember fáradt és megtehetné, hogy alszik.

„Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljétek attól, ami majd bekövetkezik és megállhassatok az Emberfiának színe előtt.” (Lukács 21/36)

Az ember az egyetlen az állatvilágban, aki képes az alkotásra. Ha egy elefánt összemázol egy képet, attól az még nem festmény, jóllehet korunk nagy elefántjai jó pénzért adják tovább futurisztikus alkotásaikat. De gondoljunk csak az ókori világ hét csodájára. Vagy megnézhetjük az emberi alkotások mai elképesztő tárházát. Ilyenkor úgy érzem, valóban részt kaptunk a teremtésből és Isten is gyönyörködik bennünk. Az állatok készítményei, legyen az egy fészek, vagy egy mérnöki pontossággal készült termesztés, egy genetikai program részei. És ez a genetikai program sokszor megmagyarázhatatlan módon jött létre. Én úgy hiszem, hogy Isten „keze nyomát” látjuk mindenütt. Persze csak akkor, ha nem csak nézünk.

Az ember zenét szerez, könyvet ír, filmeket készít. Sokszor a patásnak, de gyakran a Teremtő dicsőségére. A gazdaságkor embere vallja, hogy mindegy mit néz, mit hallgat, mit fogyaszt, ha azt ő élvezi és jönnek találja. A pornófilmeket és horrorfilmeket pedig pont a patás csapata készíti. A zenék egy része Istent káromolja és az embert, vagy a démoni világot dicsőíti. A szellemileg süket ember nem tud különbséget tenni jó és rossz zene között. Erre nem adott felhatalmazást az a bizonyos gyümölcs? Sőt azóta felejtünk el hallgatni, pedig a hallás önmagában még kevés. A szellemileg süket kiválóan káromkodik és nagyokat tud röhögni mások bunkóságán. A szórakoztató műsorok egyébként erről szólnak. Magasra szökő nézettségi mutatókkal. Csak nincs olyan opció a TV-ken, hogy szellemileg süketeknek és vakoknak feliratozva a teletext X-edik oldalán. Pedig a Nagy testvér mindent lát! Még „Özikét” is. És még élvezi is. Csak az a gond, hogy nem boldog. Mert a virtuális perverziót könnyen beveszi a közvélemény. De lelke mélyén érzi, hogy valami nem stimmel. Mert az ember szellemi lény. És kapott lelkiismeretet. Az pedig figyelmeztet, ha nem nyomják el.

Az ember tud táncolni. Az állat is tud. Násztáncot, genetikai koreográfiával. Sőt, meg lehet tanítani egyes táncokra is. De az igazi tánc szellemi élmény. A hagyományos kultúra része. Közösségformáló erő. Társas tánc! A diszkó nem mindig az. Persze a zenétől is függ. De sokan násztáncot csinálnak belőle. Vagy inkább csáb-táncnak nevezném. Az összebújó páros egymás szájában, vagy fenekében turkál. Nem számít, ki látja. És mivel sokan teszik egyszerre, ezért nem kell mérlegelni. Utánozni kell. A hangulatot meg feldobni egy kicsit: pohárral, cigivel, túvel. Teljes az élmény. Nyilvánvalóan élvezetes út a szellemi-lelki halálba.

A másik véglet meg a gátlásos. Aki nem mer táncolni. Mit szólnak, ha meglátják esetlenül vonaglni. Kész röhej! Inkább oda sem megy a lányhoz. Fél! Pedig a lány sem ügyesebb. Mert petrezselymet árul. De legalább azt megvennék! Mert a tánc nem hagyományból fakad. Nem az apák vezetik be a fiút, hanem a helyzet, a zene és az utánzás. Az apára nem kell büszkének lenni. Az égő, ha ott van. Mosolyogtató, ahogy ropja elavult táncát. Mert az apák elavultak a rohanó gazdaságban, s a nagyszülők végképp nem tudnak tanácsot adni az „élethez”, az Internet és a multimédiás koffer használatához. Így aztán maradnak a táncoló lány párocskák. Szomorú látvány! Régen ez volt égés. És a szerepek innentől kezdve kérdőjelessé válnak. Mert a férfiban volt bátorság, hogy felkérje a lányt. Volt kultúrája, be volt avatva. Ma nincs kultúra és nincs beavatás. Ösztön tánc ritmusra némi patadobogással.

Az ember képes egyedül a szerelemre. Mintegy belekóstolva az Örökkévaló Isten szerelmébe az ember iránt. Aki volt szerelmes, az tudhatja, hogy mit érezhet irántunk az Atya. A szerelmes mindent megtesz, hogy megmentse kedvesét. Ha kell, életét adja érte. Jézus meg is tette. A szerelmes ember az, aki valóban látja a csodát. Sajnos csak egyetlen emberben, de látja. Boldog vele! Amíg bele nem harap a gyümölcsbe. A jó és a rossz tudásának gyümölcsébe! Akkor rögtön észreveszi a másikban a rosszat. És onnantól nem képes elviselni többé. De az Isten szeretete örökkévaló, felfoghatatlan és csodálatos. Egyedül ebből a síkból érthető a cölibátust fogadott pap. Isten szerelmese. De aki mégis emberből van.

És még egy dolog, amire csak az ember képes, az a humor. A történet szerint, miután az oroszlán megtért, találkozott az emberrel. Ekkor az állatok királya így imádkozott: „Édes Jézus légy vendégünk..” És az oroszlán ezen nem tudna nevetni. És ez az, amire a sátán képtelen. Tiszta szívből örömmel kacagni. Számára a legszebb öröm a káröröm. Sokszor teli torokból, visítva röhög rajtunk. A vak és süket emberen.

„Végül egy igen magas hegyre vitte a sátán, s felvonultatta szeme előtt a világ minden országát és dicsőségüket. „Ezt mind neked adom - mondta -, ha leborulva imádsz engem.” Jézus elutasította: „Távozz sátán! Meg van írva: Uradat, Istenedet imádd, s csak neki szolgálj!” Erre otthagya a sátán és angyalok jöttek a szolgálatára.” (Máté 4/8-11)

Mondhatnánk, hogy egész pofátlanul próbálkozott! Mégis milyen alapon vallja magáénak a földet? Hogy meri felajánlani Jézusnak azt, ami valójában az övé? A történet megint csak Ádámnál kezdődik. Párjával ugyanis a bűnbeeséskor kiűzettek a Paradicsomból. Úgy tűnik, hogy akkor azt, amit az Atya rájuk bízott, a sátán kaparintotta meg. Ám Jézus a halálával kifizette az árat. A kereszten aratott iszonyatos győzelme után – bár nem tudjuk, de elképesztő szellemi csata folyt az egész passió alatt – a sátán elveszítette a jogát a földre.

„Vigyázzatok, hogy senki félre ne vezessen benneteket bölcselkedéssel és hamis tanítással, ami emberi hagyományokon és világi elemeken alapszik, nem pedig Krisztuson. Mert benne lakik testi formában az istenség egész teljessége, s benne lettetek ennek a teljességnek részesei. Ő minden fejedelemségnek és hatalmasságnak feje. Benne vagytok körülmetélve, nem kézzel, hanem az érzékies test levetésével, a krisztusi körülmetéléssel. Benne temetkeztetek el a keresztségben, és benne támadtatok fel, annak az Istennek az erejébe vetett hit által, aki Őt a halálból feltámasztotta. Titeket tehát, akik bűneitek és testi körülmetéletlenségetek következtében halottak voltatok, vele együtt életre keltett. Megbocsátotta minden bűnünket.

A követelményeivel ellenünk szóló adóslevelet eltörölte, az útból eltávolította és a keresztre szegezte. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan pellengérré állította őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.” (Kolossé 2/8-15)

Az adósságunk ugyan ki van fizetve, de a vak ember nem él ezzel a lehetőséggel! A kifizetett adóslevelet pedig a hitünkben oda kellene nap, mint nap dörgölnünk a sátán orra alá. És ezért van szükségünk a lelki fegyverekre, melyekről Pál ezt írja:

„Végül: erősödjetek meg az Úrban, az ő mindenható erejéből. Öltsetek föl az Isten fegyverzetét, hogy a sátán cselvetéseinek ellenállhassatok. Nem annyira a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei ellen. Ezért öltsetek fel az Isten fegyverzetét, hogy a gonosz napon ellenállhassatok, és mindent legyőzve megtarthassátok állásaitokat. Így készüljétek föl: csatoljátok derekatokra az igazság övét, öltsetek magatokra a megigazulás páncélját, sarunak meg a készséget viseljétek a békesség evangéliumának hirdetésére. Mindehhez fogjátok a hit pajzsát, ezzel elháríthatjátok a gonosz minden tüzes nyilát. Tegyétek fel az üdvösség sisakját, és ragadjátok meg a lélek kardját, vagyis az Isten szavát.” (Efezus 6/10-18)

Ha az apostolok cselekedeteit olvassuk, láthatjuk hogy hogyan működött a Lélek akkor, s hogyan áradt ki az ő kenete a szolgálóira. A Szentlélek pedig most is ugyanaz! Ha már úgysis harcolnunk kell, harcoljunk az Ő oldalán.

„Aztán így szólt hozzájuk: „Menjétek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, az elkárhozik. Akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kísérni: Nevemben ördögöt űznek, új nyelveken beszélnek, kígyókat vehetnek kezükbe, és ha valami mérget isznak, nem árt nekik, ha pedig betegekre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak.” (Márk 16/15-18)

Szeretsz te engem?

Mikor Jézus háromszor megkérdi Pétert, önkéntelenül is a három tagadása jut eszünkbe. No de mi mit felelünk, amikor Jézus minket kérdez: Szeretsz te engem? A legtöbben persze azt felelik: Igen! A szerényebbek hozzá teszik: De nem eléggé. A még szerényebbek még fejlődni akarnak ebben a szeretetben. A válasz azonban kapásból akkor is: Igen. Hát persze, hogy szeretlek! Mégis csak az életedet adtad értünk. Ez a legkevesebb, hogy szeretlek.

„Miután ettek, Jézus megkérdezte Simon Pétertől: „Simon, János fia, jobban szeretsz engem, mint ezek?” „Igen, Uram - felelte -, tudod, hogy szeretlek.” Erre így szólt hozzá: „Legeltesd bárányaimat!”

Aztán másodszor is megkérdezte tőle: „Simon, János fia, szeretsz engem?” „Igen, Uram - válaszolta -, tudod, hogy szeretlek.” Erre azt mondta neki: „Legeltesd juhaimat!” Majd harmadszor is megkérdezte tőle: „Simon, János fia, szeretsz?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte: „Szeretsz engem?” S így válaszolt: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek.” Jézus ismét azt mondta: „Legeltesd juhaimat!” (János 21/15-17)

Akkor miért kérdi meg másodszor is? Mert a szeretetnek több fokozata van! Ezért fel kell tenni másodszor is a kérdést: Akkor hát szeretsz annyira, hogy ettől a szeretettől megváltozott az életed? Ez már egy kicsit kellemetlen kérdés lehet. Aki meglátja őt és találkozik a szeretetével, annak valóban megváltozik az élete. Jobb lesz! Jobban tud szeretni. Többet tud adni másoknak. És minél többet engednek el valakinek, annál hálásabb lehet. Annál jobban megváltozik az élete. Legyen tolvaj, aki nem lop többet, vagy narkós, aki nem vágyik többet a türe. Sokan itt már nem mernek nemet mondani, pedig fontos lenne! Tamás bátran vállalta, hogy nem hisz a mesékben. Ő maga akarta látni az Urat a feltámadása után.

„A tizenkettő közül az egyik, Tamás, vagy melléknevén Didimus, nem volt velük, amikor megjelent nekik Jézus. A tanítványok elmondták: „Láttuk az Urat!” De kételkedett: „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem helyezem ujjamat a szegek helyére, és oldalába nem teszem a kezem, nem hiszem.” Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványok, s Tamás is ott volt velük. Ekkor újra megjelent Jézus, bár az ajtó zárva volt. Belépett, megállt középen, és köszöntötte őket: „Békesség nektek!” Aztán Tamáshoz fordult: „Nyújtsd ide az ujjadat és nézd kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és

tedd oldalamba! S ne légy hitetlen, hanem hívő!” Tamás fölkiáltott: „Én Uram, és Istenem!” Jézus csak ennyit mondott: „Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.” (János 20/24-29)

Tamás bátran vállalta hitetlenségét, s ezért az Úr tudott segíteni rajta. Ha hiszel Istenben, de nem hiszed, hogy Jézus feltámadt a halála után, akkor valójában nem vagy keresztény. Másodszor nemmel válaszoltál Istennek. Hitünknek csak akkor van értelme, ha Jézus valóban feltámadt. S erről bennünk az ő Lelke tesz bizonyosságot.

De Jézus harmadszor is megkérdezi! Akkor hát érted az örömhírt? Mert ha hiszel a feltámadásban, akkor megérted, hogy ez a legnagyobb dolog a világon. Hogy az életed több, mint állati lét! Van folytatása, sőt ez még csak a születésed előtti állapot! Magadban tudod tartani ezt az örömhírt? Vagy igent mondasz Jézusnak erre is és továbbadod a világ legcsodásabb hírét: Jézus meghalt, feltámadt és kifizette a váltságdíjat! Út vezet a mennyek országába és Jézus kinyithatja a kaput! Vállalod, hogy bolondnak néznek? Vállalod, hogy nem hisznek neked? Csak azért mert te látsz, nekik meg még nem nyílt meg a szemük? Vállalod a bolondságot, hogy süketeknek magyarázol a zenéről, vagy vakoknak a színekről? Isten bolondja vagy?

Ha erre is igent mondasz, akkor Isten útján állsz! Fent vagy a hegytetőn és élvezed a csodálatos teremtett világot. És akkor is boldog leszel, ha a tested, vagy lelked szenved is. Mert ez az út a mennyországba vezet. Megtaláltad!

Tartalomjegyzék

Ösvények	3
Mi az Igazság?	4
Vágyakozás	7
Imádság	9
Vak vezet világtalant	10
Felkentek	16
Imaformák	18
Ébredés	20
Célok	22
Ragaszkodás	25
Talentumok	28
Illúziók	33
Szabadság	35
Örömhír	38
Az alkalmazkodás művészete	40
Lelki harc	42
Szeretsz te engem?	48

Címlap fotó: Dr. Kassai Gábor: Medugorje: Béke Oázisa
© Helstáb Ákos, Pécs, 2006